

jasno; týká-li se to zcizení úplatných, či též bezplatných. Nutno se přidržeti výkladu širšího, že totiž se zákonem míní zcizení mezi živými ať už bezplatně, či úplatně.

Avšak tato stylisace ohledně rozsahu osob na svolení neodkázaných vede k tomu, že nepřipouští se volný převod majetku s rodičů na potomky a jejich manžele současně. A přece se v našich smlouvách všeobecně majetky z rodičů odstupují potomkům i jejich manželům do spoluvlastnictví. Musí tedy takovéto smlouvy, a jmenovitě smlouvy svatební, v níž se takový pozemek vyskytne, předkládati ku svolení pozem. úřadu. Tento však povoluje převod na snachu neb zetě jen, když vydají rodiče prohlášení, že vzdávají se všeho dalšího přidělu pozemkového, tedy i z pozemků zabraných. Strany, které takové prohlášení vydají, zajisté nemají ani tušení, jak dalekosáhlý krok činí. A proto praxe vyhne se věci jednoduše tím, že ve smlouvě uvede, že se pozemek takový odstupuje jedině dítku, a to hned v téže smlouvě ideální jeho polovinu odstoupí svému manželu. Tak odpadnou obtíže činěné pozemkovým úřadem, vyhoví se praktické potřebě, pro níž stylisace zákona neměla smyslu. Neplatný poplatek z dvojího převodu jedné poloviny strany už oželí.

Z těchto poznámek plyne jasný důsledek, že stylisace uvedeného zákona jest velice neurčitá, a nutně vyžaduje doplnění.

JUDr. FRANTIŠEK MATOUŠ:

Bez názvu.

Právě rozeslaný letošní seznam kandidátů notářství české národnosti dokládá přesvědčivě, že naše obavy z důsledků hromadných přesunů do praxe notářské odjinud nebyly přehnány. Deset přestupů z oborů jiných, — mezi nimiž převládají následky důsledného jmenování zkoušených auskultantů na Slovensko a Podkarpatskou Rus, — způsobilo, že kolegové, číslem 50 zmíněného právě letošního seznamu našeho počínajíc, ve statusu nejenom vůbec nepostoupili, ale, nedosti na tom, vůči loňskému v něm umístění byli odsunuti o tři místa nazpět. To znamená pro ně oddálení jmenování jistě o dvě léta, tedy ztrátu, značnou pro všechny, ježto existenci jejich bezprostředně ohrožující, a zvláště citelnou pro ty z nich, kteří vojenskou službou za světové války ztratili již tři až šest let. — Tím nabývá opět akutnosti otázka započitatelnosti jiné justiční služby do praxe notářské. — Na říšském sjezdu notářů československých v Praze 1. X. 1922 (dle referátu otištěném v «Českém Právu», čís. 6, ročník IV.) přednesl p. notář Dr. Togner přání, aby se nepřijímaly za kandidáty osoby s delší praxí advokátní a soudní, a jeho návrh, aby ve směru tom bylo dopsáno notářským komorám, byl přijat. Výsledek této akce dokumentuje výstižně letošní náš seznam. Němečtí páni notáři ve svém memorandu k vládní osnově nového notářského řádu (otištěném v č. 12, ročník III., Notztg.) precísují svoje stanovisko k § 11. téže osnovy takto: »Přípravná tříletá praxe notářská nebudiž zásadně nikdy promíjena, aby tak jenom skutečně zkušené uchazeči byli jmenováni notáři. Praxe advokátní a soudní budiž do služební doby notářské započítávána nejvýše čtyřmi lety, ovšem pod podmínkou úplné recipacity.«

Domnívám se však, že v každém oboru jsou dvě léta úplně postačitelým tempus ad deliberandum, umož-

ňujícím nabytí veškerých potřebných zkušeností a informací o jeho povaze a vyhlídkách, směrodatných pro definitivní se rozhodnutí buď pro setrvání v něm, anebo pro přestup v povolání jiné. — Postuloval bych proto, aby dotud, pokud není vzájemnosti, započitatelnost wszeliké jiné předběžné praxe justiční do praxe notářské limitována byla jednotně, a to dvěma lety. — Při troše dobré vůle bylo by to proveditelné via facti. Kandidáti, kteří ihned po složení zkoušek universitních, bez jakékoliv jiné praxe předchozí, z pravé, čistě ideové záliby přímo notářství se věnovali, a jsou tak zárukou, že vyspějí v zastance zájmů stavovských cele a bezvýhradně věci oddané, jakých obor náš má svrchovaně zapotřebí, zaslouží si zajisté, aby chráněni byli před soutěží těch, kdož teprve, když v původně zvoleném povolání se zklamali, anebo, jak častěji se stává, nedocílují v něm tak snadného postupu, jak snad očekávali, uznají za vhodné pokusit se o něj v oboru našem. Uvádívá se, že příliv právníků s jinou praxí předchozí nemůže býti na škodu úrovni našeho stavu, což však není s to zvrátiti fakta, že převážná většina čelných reprezentantů notářství vykazuje přípravnou praxi výhradně notářskou, dokazující, že ti, kteří mají praxi pouze notářskou, nejsou nikterak méněcenní.

Poněvadž postižení bývají zpravidla odkázáni na svépomoc, žádám kolegy, kteří s uvedeným souhlasí, aby mně dopsali. — Kolegy vojáky upozorňuji pak na výnos min. spravedlnosti z 12. XI. 1917 č. 41.094/17, dle něhož vojenská služba před započetením praxe absolvovaná, má býti poznamenána v tabelle kandidátů. Opatřte si proto u příslušných vojenských těles (náhradní formace, oddělení kmenové knihy) potvrzení o činné službě vojenské, a žádejte pak notářskou komoru o poznamenání vojenských let v seznamu kandidátů, tak, aby jednou na ně mohl býti vzat zřetel.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Notářský spis obsahující závazek manželův platiti své manželce výživné jest neplatný a proto nemůže býti exekučním titulem pro jeho vymáhání, nebyli-li současně povolen rozvod manželství.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 1920
č. j. R I 709/20/1.)

První soudce povolil na základě notářského spisu, obsahujícího prohlášení o jeho vykonatelnosti ve smyslu § 3, notářského řádu manželce mobilární exekuci ku vydobytí splatného výživného, k jehož placení se v něm manžel zavázal.

Rekursní soud změnil usnesení toto a exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud potvrdil toto zamítavé usnesení z následujících důvodů:

Z celého obsahu notářského spisu zvláště však ze slov v článku I. se nalézajících »ujednali smlouvou touto, že nepovedou nadále společné domácnosti, že se zprošťují navzájem povinnosti manželské...« a že manžel »vzdává se práva požadovati, aby jej jeho choť následovala do jeho bydliště...« vysvitá jasně, že tu jde o rozvod manželství.

Rozvod manželství však, na němž se manželé shodli, nabývá podle § 103. a 105. o. z. skutečné platnosti teprve povolením soudu a poznamenáním v soudních spisech. Ježto toho tu nebylo a veškerá ustanovení notářského spisu nutno pokládati za jeden celek, nenabyl, jak správně již podotkla druhá stolice, ani závazek alimentární v čl. II. ujednaný účinnosti. —

Dr. Řa.

Pohledávky splatné mimo území republiky československé, i když zajištěny byly právem zástavním na nemovitosti, ležící v jejím obvodu, příkazati jest při rozvrhu nejvyššího